

Ранок (весняний)

Микола Магера

Як тільки березнєве сонце залоскотало потемнілий сніг, з даху біля ринви несміливо виглянула велика прозора крапля води. Вона поніжилася у весняній теплині і, набравшись хоробрості, відірвалася від щілини і з радісним вигуком "кап" упала під хатою.

Сонце лоскотало сніг...

І за першою краплею полетіли інші. Тільки й чути було: кап-кап-кап.

Спочатку оті прозорі краплі просвердлили в снігу глибоку криничку, яка висвічувала небесною синню.

А сонце лоскотало сніг...

А з даху: кап-кап-кап, кап-кап-кап...

І криничка переповнилася кришталевою водою. Найхоробріші краплини почали штурмувати неприступні снігові стіни кринички. Надібавши слабке місце, вони кинулися туди гуртом і пробili вузький рівчачок.

А сонце лоскотало сніг...

А з даху: кап-кап-кап, кап-кап-кап, кап-кап-кап...

І з того рівчачка задзюрчав прозорий холодний ручайок. Він повільно пробирався поміж замерзлими грудками і шматками льоду.

А сонце лоскотало сніг...

А ручайок струменів усе. далі й далі, набираючи швидкості, шукаючи незвіданого шляху до великої води.

Ручай грав усіма барвами сонця, жебонів пісню весняну лазуровому небу.

Так починалося велике оновлення на землі.